

A reménytelenség drukkerei avagy fekete epével

2016 június 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Így, rögtön az elején, mintegy bevezet?ként be kell vallanom, ahhoz a törpe kisebbséghez tartozom, amelyik nem ért a focihoz és nem is érdekl?dik iránta.
Mi több, a kisebbségen belül is egyfajta sz?k extremitást képviselek: még a futball-közvetítés zaja is zavar. Ha tehetem, elkapcsolom a tévét, a rádiót, amit bármilyen foci-esemény felbukkanni látszik. Furcsa különcségemmel megtanultam együtt élni, bár családtagjaim, ismer?seim id?nként neheztelnek rám, amiért nem tudják velem megvitatni aktuális foci-élményeiket.
Örülök az örvendez?kkel

Mindebb?l következik, hogy jelenlegi EB-szereplésünk sem hozott lázba, az osztrák-magyar alatt lenyírtam a füvet.

De azt azért felfogom, hogy Magyarország számára nagyon nagy dolog gy?zelemmel indítani a bajnokságot. Felfogom, hogy népünk focirajongó többségének leny?göz? élmény, hatalmas öröm és diadal a szerda esti végeredmény. Felfogom, hogy sokakat, nagyon, nagyon sokakat boldogá tett válogatottunk helytállása, felfogom, hogy kisebb fajta nemzeti ünnepre van oka most minden magyarnak. Még egyszer ide írom a nyomaték kedvéért: minden magyarnak.

Még annak is, akit amúgy hidegen hagy a labdarúgás.

Örülök az örvendez?kkel. Hogy pontos legyek, nyilván nem a két gólnak, hanem (nyilván) a többség örömének örülök. Egyszer?en jó dolog olyan országban élni, olyan országban tölteni legalább egy önfeledt estét, amelyikben sokan hatalmas sikerként élnek meg egy sikert, függetlenül attól, hogy az adott eseményr?l nekem, személyesen mi a véleményem.

Vannak, akik

Mindez persze annyira magától értet?dik, hogy kár is lett volna leírni, ha nem fedezem föl a gy?lölködés betegeinek fanyalgását a szerdai lapokban. Az Amerikai Népszava kezdte a sort, kifejtve, hogy ?k bizony a magyar csapat vereségéért szorítanak, mivel a gy?zelem Orbánt, a „diktátort” legitimálja. Aztán bele szaladtam Tóth Gergely írásába az Indexen, aki kicsit óvatosabban, mások szájába adva a fanyalgást így fogalmaz: „sokan vannak, akik úgy érzik, …végs? soron minden egyes Eb-pont a fideszes elit hamis önigazolását szolgálja…” Majd hosszan kifejti miféle b?nöket követ el szerinte, illetve a „vannak, akik” szerint Orbán, és végül kijelenti: „2016 Magyarországán … méltányolható, ha valaki a válogatott ellen szurkol.”

Hát akkor itt gyorsan szögezzük le: Nem. Nem méltányolható. Nincs az az összefüggés, amelyben egy nemzetközi sportesemény során a magyar csapat ellen lehetne szurkolni. A sport ugyanis – meg a m?vészet, a tudomány, illetve úgy általában a kultúra – olyan távol áll a politikától, mint jelenünkt?l az ?srobbanás. Dacára annak, hogy a politika mindig igyekszik a maga javára kommunikálni a sikereket, azért beteg elme az, aki ezt a kommunikációt komolyan veszi, és preventív módon, csak azért nem drukkol a magyar sikerért, nehogy ebb?l aztán jól jöjjön ki a politika.

Olyan ez, mintha azt mondaná, azért nem jár iskolába, mert a m?velt, sikeres emberek sikere a politikusokat legitimálja…

Kik ezek?

Jó, hát maradjon hülye. Nincs ezzel semmi baj.

Azon viszont érdemes elgondolkozni, hogy ezek a hülyék akarják leváltani Orbánt. Ezek a hülyék vezetnek tüntetéseket, gy?jtenek aláírást, szerveznek sztrájkot, amúgy sokszor indokolt követeléseket megfogalmazva.

Hogy azonban mozgalmaik napról napra jelentéktelenebbek lesznek, az éppen beteges gy?lölködésüknek köszönhet?. Hogy hitelességük percr?l percre apad, az ugyancsak az ?ket éltet? Orbán-gy?lölet mind csupaszabb megjelenésével függ össze.

Most már baloldali, jobboldali, liberális, vagy bármilyen meggy?z?dés híve felteheti a kérdést: valójában mit akarnak Magyarországon, mit akarnak Magyarországgal ezek az emberek, akiket olyannyira elvakít az Orbán-utálat, hogy közös örömeinkben sem hajlandók osztozni velünk.

Lehet, hogy annyira megfeketedett a lelkük, annyi epét szívtak magukba, hogy már nem tudnak örülni semminek,

és azt akarják, hogy mi se örülhessünk soha többé.

Ratius

A sors az elmúlt évtizedekben meglep?en sokszor adta meg a lehet?séget arra a magyarországi baloldalnak és a hozzájuk csapódó, majd bennük él?sköd? és a gazdatestet már szinte teljesen elfoglaló liberálisoknak, hogy nagyon nyilvánvaló és/vagy nagyon szimbolikus ügyekben minden arcvesztés nélkül olyan álláspontot foglaljanak el, amely demonstrálja nemzeti hovatartozásukat. Másképpen fogalmazva egyértelm? ügyekben akár egyet is lehet érteni egy jobboldali kormány álláspontjával, a jobboldali szavazók álláspontjával, vagy az egyértelm? nemzeti konszenzussal. Egy egyszerre gyakorlati szükségszer?séget és ideológia álláspontot is jelz? kérdésben az ideológiai irány nem írhatja felül annyira a józan észt, hogy semmilyen, tényleg semmilyen közös pont ne lehessen soha.

A nemzeti sportsikerek esetében pedig fel sem lehet vetni ideológiai aspektust, feltéve, ha az ember nem annyira hülye, mint a német zöldek, akik a nemzeti lobogójuk által kifejezett érzést gy?lölik éppen.

A nemzeti összetartozás érzésének elutasítása, egy a normális emberek által nagyon jelent?snek gondolt sportsiker kapcsán, pedig csak pszichiátriai jelenségként értelmezhet?.

Ratius utolsó mondatát tovább gondolva: Ezekkel az emberekkel soha nem fogunk egyetérteni semmiben. Mindent gy?lölnek, ami nekünk fontos és amit mi normálisnak tartunk. És ezt minden adandó alkalommal igyekeznek is a tudomásunkra hozni. Mindig újabb és újabb elemit mondják fel a még meglév? minimális konszenzusnak.

Jelenleg csak abban reménykedhetünk, hogy nyerünk még egy meccset és továbbjutunk.

Akkor megüti ?ket a guta!:)))))

Paranoid Android

***

És akkor jöjjenek a hülyék:

Dániel Péter: “*Döbbenten, dermedt lélekkel figyeltem, ahogy ma a szerencsétlen magyar nép szinte egy emberként térdelt le a diktátor lába elé. Mert bizony ezt tették, amikor a ma esti, pitiáner és érdemtelen focigy?zelmet éltették. Hitetlenkedve figyeltem, ahogy eddig általam értelmes embernek, karakán, kritikus demokratának tartott egyének is eksztázisban ünnepelték ezt a szar magyar focit. […] A magyar nép megérdemli a sorsát. A diktátor pedig gúnyos mosollyal figyeli ostoba alattvalóit… Jó éjszakát!*”

Farkasházy Tivadar: “*A BAYER ZSOLT BARÁTI KÖRNEK*

A mi milliárdjainkból gyalázkodó Magyar Id?k nyomós okkal felmelegítette nyolchónapos, s jó emberek által rögtön félremagyarázott szavaimat. Soha sehol nem mondtam ugyanis, hogy boldoggá tesz, ha kikapnak a magyarok. Miért állítanék ilyen ?rültséget? Megtévesztett embereknek akkor se kéne ilyen stílusban reagálni, elmebetegekkel pedig nem vitatkozom. Akinek meg nincs érzéke az iróniához, nem tudom megnevezni a boltot, ahol kapható. […]Orbán országlásáról pedig két bármilyen szép gólért sem fog megváltozni a véleményem. Hiszen Szalai nem azért pöckölte be olyan zseniálisan, és a ballábas Stieber sem azért emelte be jobbal olyan bravúrosan, mert Kisvárdán is épül egy stadion Sesztáknak. Akkor Rákosit is szeretnem kellene Puskás, Kocsis és Hidegkuti miatt? Na, ugye!”

Amerikai Népszava: *“Miért nem szurkolunk a magyar válogatottnak?*

Nem azért, mert nem vagyunk jó magyarok, vagy pláne nem azért, mert nem vagyunk magyarok. Azért nem szurkolunk Orbán csapatának, mert ezt a csapatot nem érezzük magunkénak. Ennek a csapatnak a sikere nem a magyar nép, hanem Orbán sikere lenne. Ezt pedig nem akarjuk. Ez a csapat, gondoljanak bármit a játékosok, nem a magyarok, hanem Orbán csapata. Érte játszanak. Ebben a csapatban a magyar adófizet?k több százmilliárd forintja van, a stadionokkal együtt, amelyeket Orbán a magyar nép megkérdezése nélkül saját elhatározásából épít, mert neki ez a hobbija. Ezek a stadionok a diktatúra jelképei. Azzal, hogy a létszám b?vítésének

köszönhet?en Orbán csapata kijutott az Európa-bajnokságra, mindezt igazolva látja. Ha ez a csapat a legkisebb sikert is eléri, akkor az Orbán lopásait, sikkasztását, a tao-nak nevezett befolyással való üzérkedést szentesíti utólag. Ez a magyar válogatott egy diktatúra önigazolására szolgál, és azért nem szurkolunk neki, hogy a diktatúra ne tudja ezzel igazolni magát. A magyar emberek tömegei halnak meg a magyar egészségügyben úgy, hogy nem kellene meghalniuk, mert Orbán stadionokra és erre a csapatra, a gyengén teljesít? sportágra költötte a magyar emberek pénzét. Azért nem szurkolunk, hogy ez feledésbe merüljön azzal, hogy egy meccsen nyer a csapata. Az oktatás olyan helyzetbe került, hogy a mindent elt?r? tanárok is lázadnak, mert már nem volt kréta, nem volt f?tés és világítás. De biztos, hogy elég labda volt Felcsúton. Azok a demokraták, akik nem látnak mást, csak a Magyarország feliratot, és hazafias vagy sportbaráti kötelességüknek érzik, hogy az Orbán-csapatnak szurkoljanak, máris beleestek Orbán több százmilliárdból állított csapdájába, hogy bennünket maga mellé állítson, nekünk közös ügyünk legyen egymással, keveredjünk össze vele, és mi azért szurkoljunk, amit ? ad nekünk. Ne legyen különbség elnyomó és elnyomott között, érezzük magunkénak azt a rendszert, amely jogainktól és méltóságunktól foszt meg. Mi nem esünk ebbe a csapdába. Sajnáljuk azokat a futballistákat, akik önhibájukon kívül estek abba a helyzetbe, hogy egy diktátor dics?ségéért küzdjenek. De megkapják érte a pénzüket. Válogatott játékosnak sem kötelez? lenni egy diktatúra csapatában. Mi nem ellenük, hanem Orbán ellen szurkolunk, és azt kívánjuk, hogy ahányszor pályára lép ez a csapat, 10:0-ra kapjon ki. Nem azért, mert nem szeretjük Magyarországot, hanem azért, mert szeretjük. A diktatúrák a sportsikerekkel hosszabbítják meg létüket. Ma este tehát “Hajrá Ausztria”, és azt várjuk, hogy minél el?bb essenek ki, hogy Orbán megszégyenülve, és ne diadalittasan térjen haza. Az olyan ország, ahol a parlament bezár, mert a diktátor az Európa-bajnokságra megy, saját sírját ássa, ha a diktátornak szurkol. Majd eljön az id?, amikor szabadság lesz, nem a diktatúra irányítja a sportot, hanem piaci viszonyok között m?ködik bels? autonómiával, akkor majd lelkesen szurkolunk a magyar csapat sikereiért. És kitalálunk valami más buzdítást, mert amit Orbán kisajátított, azt még a szánkra sem vagyunk hajlandóak venni.”

Index: *“Ne féljen bevallani, ha a magyar válogatott ellen szurkol!*

Persze, harminc éve nem voltunk világversenyen, meg a nemzeti érzésnek felül kell emelkednie a politikán. Mégis sokan vannak, akik úgy érzik, annak ellenére, hogy nagyon jó lenne végre-valahára átélni már valami tényleg autentikus, tényleg katartikus, tényleg össznépi sikert, végs? soron minden egyes Eb-pont a fideszes elit hamis önigazolását szolgálja. Igazolja a lepusztuló kórházak szomszédságában emelked? üres stadionokat, a fideszes h?bérben lév? semmirekell? klubokat, a közpénzb?l költekez? futballoligarchákat. És sokan úgy látják, hogy bár a politikai vezet?k a világ legdemokratikusabbnak tartott országaiban is szeretnek focisikerekben sütkérezni, Orbán Viktor más. ? maga a magyar futball; aki egész önképét futballfrázisokból építi fel, a háza végébe stadiont emeltetett, fiából profi focistát akart faragni. És sokaknak nincs kétsége afel?l, hogy az Eb-n minden egyes megszerzett magyar pontot Orbán ugyanúgy a saját sikereként fog beállítani, mint ahogy az utolsó szavazatig kisajtolt minden propagandalehet?séget a 2013-as árvíz során mutatott nemzeti összefogásból. Nem az a célom, hogy egyik vagy másik narratíva felett állást foglaljak, tényleg nem. Viszont arra fel akarom hívni a figyelmet, hogy bár a nyilvánosság el?tt sokszor nem vállalható, 2016 Magyarországán mégis méltányolható, ha valaki a válogatott ellen szurkol.”

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló